

Tâm Sự Tháng Tư

Đặng Chí Hùng

Tôi vốn sinh ra không phải là người thuộc phe “**bị giải phóng**”, tôi sinh ra ở Miền Bắc và trong một gia đình có nhiều người “**đi giải phóng**”. Thế nhưng, nhờ nhạc vàng đưa lối, nhờ định mệnh đã khiến tôi tự biến mình thành người của “**bên thua cuộc**”. Tôi chấp nhận bị gia đình từ chối, tôi chấp nhận bị bạn bè cùng lứa dè bĩu vì “**phản động**”. Tôi đã đến với lý tưởng của mình thật tình cờ như định mệnh đau thương của dân tộc. Không ai xui tôi phải chống lại chế độ cộng sản, chẳng ai giúp tôi cả về vật chất lẫn tinh thần khi tôi còn ở trong nước. Nhưng như một cái duyên, tôi đã đến với hai chữ “**đấu tranh**” thật tình cờ và đó cũng là một định mệnh.

Lẽ ra tháng 4 không phải là tháng đau buồn của tôi, nếu sống thờ ơ và ngờ ngạc thì tháng 4 phải là tháng vui vẻ với ngày nói dối

như cách “**đăng bác**” đã dối lừa cả dân tộc không chỉ một ngày 1-4. Lẽ ra nếu sống vô cảm thì tôi vẫn yêu Hồ, yêu cờ đỏ và yêu cả cái ngày đau thương của dân tộc. Nhưng định mệnh đã đưa tôi đến với sự thật để rồi từ lúc nào đó, tháng 4 là tháng đau thương của không chỉ riêng những người Miền Nam mất nước. Tháng 4 đau thương có cả trong tôi...

Những gì đã đi qua, những gì còn ở lại ngày hôm nay ai cũng thấy, ai cũng rõ. Nhưng 12 năm trước thì ít người dám nói và dám làm những điều mà người ta cho rằng “**phản động**”. Và cũng từ đó, nhận thức về một nỗi nhục mất nước ngày 30/4 cứ ngày một lớn dần trong tôi. Đó không hẳn chỉ là mất một Miền Nam tự do và trù phú mà đó là một sự mất mát của cả dân tộc này. Mất đi một nửa tự do, nửa còn lại thì đã là cộng sản, kết quả đất nước Việt Nam

chỉ toàn là những đau thương uất hận. Kể từ ngày 30/4 đầy máu và nước mắt đó, toàn thể dân tộc phải sống trong những trang sử tệ hại và nhục nhã nhất trong lịch sử Việt Nam. Cũng từ đó, cả dân tộc đang dần đi vào một ngõ đi vô định, đen tối khi tương lai làm nô lệ cho giặc Phương Bắc đã đến rất gần.

Cũng kể từ một tháng 4 uất hận ấy, người Việt Nam phải sống trong những nỗi sợ hãi tột cùng, phải sống trong những trại tù sứt máu. Và kể từ đó, người Việt sống tại Việt Nam chỉ như những con thú bị chặn dất, cai trị bởi những tên quỷ đội lốt người bởi vì chúng chưa bao giờ tôn trọng một chút cái quyền cơ bản mà người ta gọi là “**Quyền Con Người**” của dân Việt... Cuối cùng, cũng từ đó thì lá cờ dân tộc đã bị đánh tráo khái niệm thành cờ “**bán nước**”, những người yêu nước đã bị bôi nhọ và bọ nôi tài, dĩ điểm, ma cô lên ngôi....

Tháng tư lại đến, những nỗi buồn lại đến và những nỗi đau làm người mất nước lại đến. Nhưng chẳng biết nói gì và làm gì khi mà cái duyên với cuộc đấu tranh này không có. Cống hiến và hi sinh chưa phải là nhiều so với nhiều người, thế nhưng có lẽ là cái duyên nợ với công cuộc đấu tranh này đã hết thì đường ai người đó đi. Đó là quy luật muôn đời của cuộc sống. Tôi không trách cứ ai, tôi tự dần thân thì tôi tự chịu lấy đau thương. Tôi chỉ buồn vì định mệnh đau thương lại dẫn dân tộc Việt đi vào một con đường mờ mịt bị dẫn dắt bởi những con buôn chính trị, những kẻ cò mồi chính trị và cả những tên điểm chính trị.

Chỗ của tôi là thanh thân và sống cho riêng mình trong phần đời còn lại. Tôi đã cảm thấy rất thanh thân 4 tuần qua vì mình không còn phải suy nghĩ gì cả nữa. Tôi đã thông được triết lý nhà Phật và cảm thấy đã đến lúc mình ra đi buông bỏ mọi sự đời. Hôm nay, ngày đầu tiên của tháng 4, đó một ngày mang đến cho tôi nỗi lòng xao xuyến đượm chút đắng cay. Không đắng cay cho phận đời một người tị nạn. Tôi đắng cay cho một tháng 4 buồn và đắng cay cho số phận nghiệt ngã của dân tộc Việt Nam.

Chỉ còn một công việc cuối cùng, tôi sẽ cố gắng làm hết sức để có thể đem CSVN ra tòa án Hình Sự Quốc Tế về những tội ác của chúng đã làm trong quá khứ và tương lai. Lòng tôi giờ rất thanh thân vì đã buông bỏ được những điều chướng tai gai mắt bởi vì một khi người ta không muốn nghe lời thật thì bạn hãy im lặng và để người ta tự cảm nhận. Mặc dù thế, tháng 4 đến với tôi lại buồn vì cảnh thê lương của dân tộc Việt. Làm một người Việt, tôi dẫu thanh thân mấy cũng vẫn chạnh lòng về Quê Hương tôi phải sống dưới màu cờ tàn ác.

Thương lắm Việt Nam! Thương lắm tháng 4! Và cũng đau lắm tháng 4!

Đặng Chí Hùng
01/04/2018

***BPT:** Nhà văn và nhà tranh đấu Đặng Chí Hùng đã thoát khỏi VN trước khi Công an VC đến bắt, và ngay cả khi đến tị nạn tại Thái Lan, ông ta cũng may mắn thoát khỏi âm mưu bị bắt cóc về VN.*

TRÊN MÀU HOA

*Sáng hôm nay một chùm hoa rục rờ
Bên bờ ao soi bóng nước lung linh
Em không nói, anh nghe chành rất rõ
Vì thương anh, em gởi một khối tình*

Lê Phương Nguyên, 1981